

INDEX

Proloog

Hoofdstuk 1: Schiermonnikoog

Hoofdstuk 2: Het begin van THERION

Hoofdstuk 3: Rotterdam

Hoofdstuk 4: De Noordzee

Hoofdstuk 5: Londen

Hoofdstuk 6: Het datacenter

Hoofdstuk 7: Webber Street

Hoofdstuk 8: Davos

Hoofdstuk 9: Achtenveertig uur

Hoofdstuk 10: De vier zegels

Hoofdstuk 11: Het ware geloof

Hoofdstuk 12: Kiambu

Hoofdstuk 13: Het merkteken

Hoofdstuk 14: De twee getuigen

Hoofdstuk 15: Het diepste punt

Hoofdstuk 16: De brullende leeuw

Hoofdstuk 17: Als in de dagen van Noach

Hoofdstuk 18: De satelliet

Hoofdstuk 19: De irisscan

Hoofdstuk 20: Premiejagers

Hoofdstuk 21: Brussel

Hoofdstuk 22: De ineenstorting

Hoofdstuk 23: Het zaad

Hoofdstuk 24: De vrijheidsstrijders

Hoofdstuk 25: De machines

Hoofdstuk 26: Het genetisch lab

Hoofdstuk 27: Het labyrint

Hoofdstuk 28: De opstand der naties

Hoofdstuk 29: De val van Babylon

Hoofdstuk 30: Vuur uit de hemel

Hoofdstuk 31: Zwavelregen

Hoofdstuk 32: De diepte

Hoofdstuk 33: ARC

Hoofdstuk 34: De valse profeet

Hoofdstuk 35: Teken en der tijden

Hoofdstuk 36: De schalen

Hoofdstuk 37: Twee mannen, twee stemmen

Hoofdstuk 38: Het schip

Hoofdstuk 39: Het oordeel

Hoofdstuk 40: De uittocht

Hoofdstuk 41: De rekening

Hoofdstuk 42: Genezing

Hoofdstuk 43: Kiambu herboren

Hoofdstuk 44: Een menigte die

niemand tellen kan

Hoofdstuk 45: Wat overblijft

Hoofdstuk 46: Cameron en Alison

Hoofdstuk 47: Nieuw leven

Hoofdstuk 48: Lagos

Hoofdstuk 49: Ayni

Hoofdstuk 50: Wat Alison droeg

Hoofdstuk 51: ARC boven de wolken

Hoofdstuk 52: Het lange gesprek

Hoofdstuk 53: Warschau

Hoofdstuk 54: Terugkeer naar Friesland

Hoofdstuk 55: Eva's pen

Hoofdstuk 56: Het proces

Hoofdstuk 57: De steden onder de golven

Hoofdstuk 58: Een nieuwe generatie

Hoofdstuk 59: Verzoening

Hoofdstuk 60: Wat overbleef van het staal

Hoofdstuk 61: Naomi's nalatenschap

Hoofdstuk 62: De droom van de koning

Hoofdstuk 63: Tien lampen

Hoofdstuk 64: Uitgestorte Geest

Hoofdstuk 65: De zuchtende aarde

Hoofdstuk 66: Levend water

Hoofdstuk 67: Wat opstaat

Hoofdstuk 68: Twintig jaar

Hoofdstuk 69: Alfa en Omega

Hoofdstuk 70: Tasmanië

PROLOOG

Cameron Noras zat al drie uur in het schemerdonker van het gehuurde huisje op Schiermonnikoog, met alleen het blauwe licht van zijn scherm en het geluid van de wind tegen de ramen. Hij testte de beveiliging van een groot Europees betalingssysteem, laag voor laag, zoals hij dat al jaren deed.

Voor de laatste stap had hij zijn eigen AI-decoder nodig, altijd geopend met dezelfde sleutel: zijn eigen naam.

Hij strekte zijn vingers, keek even naar buiten waar niets te zien was dan duisternis, en typte.

NORAD, tikte hij, in plaats van NORAS.

Eén letter verschil. Een verschrijving die duizenden mensen dagelijks maken en die normaal gesproken tot niets leidt behalve een foutmelding.

Maar dit was geen normaal systeem.

Ergens diep in een netwerk over vijf continenten en drie oceanen, herkende iets het woord. Niet als fout. Als sleutel.

En voor het eerst in zijn bestaan opende THERION een deur die nooit voor een buitenstaander bedoeld was geweest.

De man op het eiland zag alleen dat zijn scherm, heel even, zwart werd voordat het weer tot leven kwam.

Hij had geen idee dat hij zojuist de aandacht had getrokken van iets dat de wereld al jaren voorbereidde, en wist niet dat vanaf dit moment, in een bunker onder het ijs, een simpele vraag verscheen die alles in beweging zou zetten:

SOURCE: NETHERLANDS. IDENTIFY.

HOOFDSTUK 1: Schiermonnikoog

Cameron Noras had zichzelf beloofd dat hij om middernacht zou stoppen.

Dat was drie uur geleden geweest.

Het huisje dat hij via een vriend had gehuurd, stond aan de rand van het dorp, op het punt waar de straatverlichting het opgaf en de duinen begonnen. 's Avonds verdween het volledig in het donker, wat precies de reden was geweest waarom hij het had gekozen. Geen burens die aanklopten. Geen wifi die snel genoeg was om hem af te leiden. Alleen de wind, die al uren onafgebroken tegen de gevel duwde alsof hij naar binnen probeerde te komen.

Hij was hier voor een opdracht van een consortium van Europese banken: penetratietesten op hun gezamenlijke betalingsinfrastructuur, drie weken werk die hij in stilte en zonder afleiding wilde afronden. Tot nu toe was het gegaan zoals verwacht. Laag na laag had hij zich naar binnen gewerkt, elke zwakke plek zorgvuldig genoteerd voor het rapport dat hij vrijdag moest opleveren.

Het was rond het middernachtelijk uur dat de kleine dingen begonnen.

Eerst was het niets meer dan een gevoel. Zijn cursor Harperde een fractie van een seconde, iets dat hij toeschreef aan vermoeidheid, de zijne, niet die van de machine. Hij nam een slok koude koffie en negeerde het.

Tien minuten later viel zijn internetverbinding weg. Niet ongebruikelijk op het eiland, waar de signaalsterkte afhing van welke kant de wind op stond, maar toch noteerde hij het.

Toen, terwijl hij een routinecontrole uitvoerde op zijn eigen firewall, zag hij iets wat hij niet kon plaatsen: een kortstondige piek in uitgaand verkeer, gevolgd door niets. Geen herhaling, geen patroon. Het soort anomalie die hij normaal zou afdoen als ruis.

Hij besloot door te werken. Voor de laatste, meest gevoelige laag van zijn onderzoek had hij zijn eigen tool nodig: een zelfontwikkelde AI-decoder, twee jaar geleden gebouwd, getraind op decryptiepatronen die hij grotendeels zelf had samengesteld. Hij vertrouwde die tool meer dan hij de meeste mensen vertrouwde.

De sleutel was, zoals altijd, zijn eigen naam.

Hij begon te typen, en op dat moment sloeg er ergens buiten een luik tegen de muur, eenmaal, twee keer, en zijn concentratie haperde precies lang genoeg om zijn vingers een fractie te laten verschuiven op het toetsenbord.

NORAD.

Hij zag het pas op het moment dat zijn duim de entertoets al indrukte, te laat om het tegen te houden.

Er gebeurde eerst niets.

Dat was het vreemdste. Geen onmiddellijke reactie, geen foutmelding, geen van de vertrouwde patronen die zijn eigen software altijd vertoonde. Alleen een korte stilte, van misschien twee seconden, waarin de cursor bleef knipperen als iets dat nadacht over wat er zojuist tegen hem gezegd was.

Toen werd het scherm zwart.

Cameron greep instinctief naar de stroomkabel, controleerde de ventilator, luisterde naar het vertrouwde zoemen van de harde schijf. Alles functioneerde. Alleen het scherm bleef donker, langer dan een crash normaal zou duren.

Na wat voelde als een volle minuut, maar volgens de klok op de muur niet meer dan acht seconden was geweest, lichtte het scherm weer op.

Niet met zijn eigen programma.

Een kaal grijs venster vulde het scherm, zonder logo, zonder herkenbare interface: het soort venster dat eruitzag alsof het uit een ander decennium kwam, ontworpen door iemand die nooit de moeite had genomen het gebruiksvriendelijk te maken omdat het nooit voor gebruikers bedoeld was geweest.

Letter voor letter bouwde zich een tekst op.

TOEGANG VERLEEND.

Cameron staarde naar de twee woorden, en voor het eerst die avond voelde hij iets dat verder ging dan vermoeidheid of irritatie. Een kille, specifieke onrust.

Hij controleerde zijn actieve processen. Niets abnormaals, op dit ene venster na, dat zich boven al zijn andere applicaties had genesteld zonder dat hij het had geopend. Hij probeerde het te sluiten. Het reageerde niet, alsof het had besloten dat hij nog niet klaar was om te vertrekken.

De tekst herbouwde zichzelf, trager nu, bijna bedachtzaam.

VERIFICATIE BRON.

Cameron voelde zijn hartslag versnellen. Hij dacht aan elk project van de afgelopen maanden, op zoek naar een verband, een reden waarom een extern systeem, als het dat al was, geïnteresseerd zou zijn in een freelance beveiligingsonderzoeker op een Nederlands waddeneiland. Niets paste.

ANALYSE LOCATIE.

Zijn mond werd droog.

SCHIERMONNIKOOG, NEDERLAND: BEVESTIGD.

Buiten nam de wind toe, of misschien merkte hij het nu pas op, nu zijn eigen ademhaling was vertraagd tot iets wat bijna stilstond. Er waren op dit moment van het jaar niet meer dan een paar duizend mensen op het eiland. En iets, ergens, had hem binnen enkele seconden na één verkeerde letter tot op de vierkante meter weten te vinden.

Onder de locatieregels verscheen een nieuwe zin, korter, kouder dan de rest.

BRON GEÏDENTIFICEERD ALS: NIET-GEAUTORISEERD.

Cameron reikte naar het toetsenbord om het proces geforceerd af te sluiten. Voordat zijn vinger de toets raakte, verscheen er één laatste regel, niet gehaast, niet dreigend, maar met een precisie die killer aanvoelde dan enige expliciete waarschuwing had kunnen zijn.

LOCATIE OPGESLAGEN. VOLGENDE STAP: BEVESTIGING.

Het venster verdween.

Zijn bureaublad keerde terug, onaangetast, alsof er niets was gebeurd. De cursor in zijn eigen decoder-venster knipperde geduldig, wachtend op een geldige sleutel, precies zoals voorheen.

Cameron bleef doodstil zitten, zijn blik op het lege scherm gericht, terwijl hij zijn eigen ademhaling probeerde te vertragen naar iets wat op normaal leek. Hij dacht aan de haperende cursor. De weggevalen verbinding. De piek in uitgaand verkeer die hij had afgedaan als ruis.

Geen van die dingen was ruis geweest.

Ze waren voorbereidingen geweest. Stappen in een proces dat al was begonnen lang voordat hij ook maar één verkeerde letter had getypt.

Hij wist nog niet wat hij had wakker gemaakt. Maar hij wist, met de zekerheid van een man die zijn carrière had gebouwd op het herkennen van patronen, dat dit geen toeval was geweest, en dat het niet voorbij was.

Iets had hem gevonden, en het was niet van plan hem weer los te laten.

Hij bleef nog een volle minuut roerloos zitten voordat hij zichzelf dwong iets te doen. Wat dan ook. Stilzitten voelde ineens als het gevaarlijkste wat hij kon doen.

Hij opende zijn bestandsbeheer, uit gewoonte meer dan uit een plan, en zag onmiddellijk dat er iets niet klopte. Op zijn bureaublad, tussen zijn eigen mappen met projectbestanden, stonden nu drie mappen die hij nooit had aangemaakt. PRIVATE. CLASSIFIED. T.A.P.

Zijn eerste gedachte was malware: een geïnfecteerd bestand dat zichzelf had uitgepakt tijdens de crash van daarnet. Maar toen hij de derde map voorzichtig opende, verscheen er geen uitvoerbaar bestand, geen script.

Een enkel document opende zichzelf.

THERION ANTARCTIC PROJECT.

Daaronder ontvouwde zich, laag na laag, een wereldkaart, niet de simpele weergave die je in een browser zou verwachten, maar iets dat aanvoelde als een live systeem, met duizenden knooppunten die met elkaar verbonden waren via dunne, pulserende lijnen. Financiële centra. Satellieten. Energienetwerken. Transportknooppunten. Communicatiesystemen. Het was, besepte hij met een steeds groter wordend ongemak, een kaart van de wereldwijde infrastructuur zelf.

Toen lichtte er, ergens in Noord-Europa, één enkele stip fel rood op.

Hij hoefde niet in te zoomen om te weten waar hij naar keek.
SCHIERMONNIKOOG.

Daaronder, in kleine hoofdletters die desondanks onmogelijk te missen waren:

INFECTED SOURCE.

Cameron voelde de betekenis van dat ene woord langzaam tot hem doordringen. Zijn laptop had niet zomaar iets gevonden. Zijn laptop wás het probleem geworden: een besmette bron, en systemen van dit kaliber lieten besmette bronnen zelden met rust.

Hij greep naar zijn externe harde schijf en kopieerde in stilte alles wat hij op zijn scherm zag. De mappen. Het document. De kaart, voor zover die zich liet vastleggen. Zijn handen waren stabielere dan hij had verwacht: het soort kalmte die zich pas manifesteert wanneer paniek geen enkel nut meer heeft.

Toen de kopie compleet was, sloot hij zijn laptop volledig af. Niet in slaapstand. Volledig uit, batterij eruit waar mogelijk. Zijn telefoon volgde.

Hij pakte kleding in een tas zonder er echt over na te denken welke, propte de externe schijf in de binnenzak van zijn jas en verliet het huisje zonder het licht uit te doen.

Buiten was de lucht kouder dan hij zich herinnerde. Hij haalde zijn fiets uit het schuurtje naast het huis, en op het moment dat hij zijn been over het zadel zwaaide, hoorde hij het geluid dat zijn laatste restje twijfel wegnam.

Een helikopter. Niet in de verte. Dichtbij, en snel dichterbij komend.

Hij trapte harder dan hij in jaren had gedaan, richting de pont, terwijl het geluid van de rotorbladen achter hem aanzwol tot iets dat de lucht zelf leek te verscheuren. Op het

smalle fietspad tussen de duinen keek hij, tegen beter weten in, één keer achterom.

De helikopter hing nu recht boven het dak van het huisje dat hij nog geen twee minuten geleden had verlaten. Vanaf deze afstand leken de gestalten die zich langs touwen naar beneden lieten zakken bijna onwerkelijk, figuren uit een oefening, niet uit zijn eigen leven.

Hij begreep het op dat moment met een helderheid die hem bijna misselijk maakte. Wat hij ook had gevonden, het had geheim moeten blijven. En mensen die de middelen hadden om binnen luttele minuten een team per helikopter naar een klein Nederlands eiland te sturen, waren niet het soort mensen dat excuses accepteerde.

Hij fietste door, zonder nog een keer om te kijken, tot de pier in zicht kwam en de laatste avondboot, verlicht als een eiland op zichzelf, op het punt stond te vertrekken.

Aan boord voegde hij zich tussen de laatste toeristen, zijn tas tegen zijn borst geklemd, zijn blik voortdurend op de kade gericht tot het eiland achter hen wegzakte in het donker. Pas toen de kustlijn volledig was verdwenen, liet zijn ademhaling voor het eerst in een uur iets van zijn normale ritme toe.

"Je ziet eruit alsof je net een spook hebt gezien."

De stem kwam van links, Engels met een licht Brits accent, en behoorde toe aan een vrouw van ongeveer zijn eigen leeftijd die tegen de reling leunde met de ontspannen houding van iemand voor wie een bootreis niets meer was dan een aangename onderbreking van de dag.

"Twee, eigenlijk," zei de tweede vrouw naast haar, Nederlands ditmaal, met een droge ondertoon die aangaf dat ze precies wist hoe dat klonk. "Welkom bij de club van mensen

die dit kleinste Nederlandse eiland net hebben ontdekt en er duidelijk niet klaar voor waren."

Cameron probeerde iets te zeggen dat op een normale reactie leek. Het kostte hem meer moeite dan het zou moeten kosten.

"Cameron," zei hij uiteindelijk, en stak zijn hand uit.

"Eva van Dijk," zei de Nederlandse vrouw, terwijl ze zijn hand schudde met een greep die steviger was dan hij had verwacht. "Eindredacteur bij een financieel dagblad, wat betekent dat ik de hele dag lees over geld dat niet van mij is."

"Alison Fraser," zei de andere, met een glimlach die iets berekenends had. "Investeringsbank in Londen. Saaier dan het klinkt, geloof me."

"Cybersecurity," zei Cameron, en liet het daarbij. "Freelance."

Eva bekeek hem een fractie langer dan een gewoon gesprek zou rechtvaardigen. "Je bent behoorlijk bleek voor iemand die net een weekend rust heeft gehad."

"Slechte overtocht," zei Cameron, en dwong een glimlach die hij zelf niet geloofde.

Achter hen, onzichtbaar voor alle drie, registreerden op dat exacte moment in verschillende beveiligde controlekamers verspreid over de wereld dezelfde melding, bijna gelijktijdig, op tientallen schermen.

T.A.P. SECURITY BREACH. UNAUTHORIZED ACCESS.
SOURCE: NETHERLANDS.

En onder die drie regels, in vette hoofdletters, de enige opdracht die er op dat moment nog toe deed voor de mensen die haar hadden ontvangen:

FIND THE SOURCE.

Later, toen hij terugdacht aan die avond, zou Cameron zich vooral de kleine dingen herinneren: de geur van koude koffie, het geluid van de wind die nooit helemaal stilviel, en de manier waarop het licht van zijn scherm zijn eigen handen blauw kleurde terwijl hij typte, onwetend van wat die paar seconden zouden ontketen.

HOOFDSTUK 2: Het begin van THERION

Zeventien jaar voordat Cameron Noras ooit een verkeerde letter zou typen op een eiland aan de rand van Europa, zat een jonge Haito Huang in een kaal, matig verlicht kantoor in Singapore, starend naar een reeks berekeningen die hij drie keer had gecontroleerd en die hem, elke keer opnieuw, hetzelfde onmogelijke antwoord gaven.

Hij was toen zesentwintig, een briljante maar grotendeels onbekende onderzoeker op het gebied van gedistribueerde rekensystemen, wiens werk aan zelflerende netwerken door de grote technologiebedrijven consequent was afgewezen als te ambitieus, te duur, te ver verwijderd van enige commerciële toepassing die investeerders serieus namen.

De uitnodiging die hij die avond ontving, via een kanaal dat hij nooit had kunnen traceren en dat na dat ene bericht nooit meer werd gebruikt, bevatte geen naam, geen bedrijfslogo, alleen een simpele vraag: als u onbeperkte middelen had, en geen enkele instantie om verantwoording aan af te leggen, wat zou u dan bouwen?

Huang antwoordde, tegen zijn eigen betere oordeel in, met een document van meer dan honderd pagina's, een visioen voor wat hij een coördinerende intelligentie noemde, een systeem dat niet zou proberen mensen te vervangen maar de duizenden, tegenstrijdige beslissingen die elke dag over de hele wereld werden genomen, zonder enig zicht op elkaars gevolgen, zou kunnen harmoniseren.

De ontmoeting die volgde, drie maanden later, in een privévertrek van een hotel in Genève waarvan de ramen met opzet waren geblindeerd, was de eerste keer dat Huang de

stem hoorde die hij, decennialang daarna, zou dienen zonder ooit het gezicht erachter te zien.

"Ik heb uw werk gelezen," zei de stem, kalm en zonder enige poging tot warmte. "De grote bedrijven noemen het onrealistisch omdat ze denken in kwartaalcijfers. Ik denk in generaties. Wat u beschrijft, kan gebouwd worden. Ik heb de middelen. Ik heb alleen iemand nodig die het kan ontwerpen zonder de gebruikelijke beperkingen van comités, aandeelhouders en overheden die zich met elke stap bemoeien."

"Wie bent u?" had Huang gevraagd, met een mengeling van angst en, tot zijn eigen schaamte jaren later, opwinding die hij nooit volledig had kunnen onderdrukken.

"Iemand die begrijpt dat de grootste vooruitgang in de menselijke geschiedenis nooit is gekomen van mensen die toestemming vroegen," was het enige antwoord geweest.

Zo begon, in het geheim, wat later T.A.P. zou worden genoemd, Therion Antarctic Project, gefinancierd via een web van houdstermaatschappijen dat Huang zelf pas jaren later volledig zou doorgronden, elke laag zorgvuldig ontworpen om elk spoor terug naar de uiteindelijke opdrachtgever te laten doodlopen bij een lege postbus of een allang ontbonden bedrijf.

De eerste jaren bestonden voornamelijk uit theoretisch werk, uitgevoerd door een kleine, verspreide groep onderzoekers die Huang zelf had gerekruteerd, ieder ervan overtuigd dat ze aan een baanbrekend, maar volstrekt legitiem project werkten voor een anonieme filantropische stichting geïnteresseerd in wereldwijde stabiliteit. Slechts een handvol van hen, in de loop der jaren, kreeg ooit een

glimp van de ware, uiteindelijke schaal van wat ze bouwden.

Raines zelf, wiens naam Huang pas na vijf jaar samenwerking voor het eerst hoorde uitspreken, en dan nog slechts eenmaal, door een technicus die de fout onmiddellijk leek te betreuren, bleef gedurende het hele proces onzichtbaar, communicerend uitsluitend via tussenpersonen, versleutelde berichten en, uiterst zelden, korte, anonieme ontmoetingen waarbij zijn gezicht altijd verborgen bleef achter schaduw of een simpele, feitelijke weigering om het licht aan te doen.

"Waarom deze geheimhouding?" had Huang hem ooit gevraagd, tijdens een van die schaarse ontmoetingen, ergens in het achtste jaar van hun samenwerking. "Als wat we bouwen werkelijk de wereld ten goede zal komen, waarom dan deze schaduwen?"

"Omdat de wereld nog niet klaar is om te begrijpen wat goed voor haar is," was het antwoord geweest, uitgesproken met een kalmte die Huang, tot op de dag dat hij die woorden zelf zou herhalen tegenover een jonge hacker aan boord van een zinkend schip, nooit volledig had kunnen doorgronden. "Elke grote verandering in de geschiedenis werd eerst veroordeeld door de generatie die haar niet begreep. Ik ben niet van plan te wachten op toestemming die nooit zal komen."

De bouw van het fysieke platform zelf, wat uiteindelijk het schip zou worden dat de wereld nooit met eigen ogen zou zien voordat het te laat was, begon in het elfde jaar, gefinancierd door een reeks transacties zo verspreid over duizenden afzonderlijke entiteiten dat zelfs de meest ervaren fo-

rensisch accountants, jaren later, slechts een fractie van het volledige netwerk zouden weten te reconstrueren.

Huang ontwierp de kern zelf, de architectuur die uiteindelijk miljarden mensen zou identificeren, volgen en, uiteindelijk, beheersen, met een technische precisie die hij later, in de laatste jaren van het project, nog maar zelden durfde te associëren met trots. Wat hem dreef, beseftte hij eerst veel later, was nooit puur wetenschappelijke nieuwsgierigheid geweest. Het was de sluipende, verleidelijke overtuiging dat hij, samen met een man wiens gezicht hij nog altijd nooit had gezien, werkelijk bezig was de wereld te redden van zichzelf.

Tegen de tijd dat het schip zijn eerste testfase voltooide, ergens in het zeventiende jaar van wat voor Huang een leven was geworden in plaats van een project, was hij niet langer de jonge, twijfelende onderzoeker die ooit een simpel document naar een onbekend adres had gestuurd. Hij was de architect van een systeem dat, naar hij zichzelf inmiddels had wijsgemaakt, de mensheid een toekomst zou geven zonder de chaos, het geweld en de hebzucht die haar geschiedenis altijd hadden gedefinieerd.

Wat hij niet had voorzien, wat hij zich pas jaren later, geconfronteerd met een man genaamd Cameron Noras aan boord van een falend schip, ten volle zou realiseren, was dat een systeem gebouwd om de mensheid te redden van haar eigen vrijheid, uiteindelijk nooit meer kon zijn dan een andere naam voor de kooi die het beweerde te vervangen.

HOOFDSTUK 3: Rotterdam

Vierendertig uur nadat Cameron Noras het eiland had verlaten, werd in een controlekamer waarvan de locatie op geen enkele kaart stond, een opdracht uitgevoerd die weinig ruimte liet voor interpretatie.

CAMERABEELDEN OPGEVRAAGD. REGIO: WADDEN-EILANDEN, NEDERLAND.

Het systeem dat T.A.P. jarenlang in stilte had bewaakt, werkte niet met vermoedens. Het werkte met patronen, en het patroon dat het nu volgde was eenvoudig: een niet-geautoriseerde toegangscode, gekoppeld aan een locatie, gekoppeld aan beelden van een pontveer, een fietspad, een huisje met een licht dat te lang was blijven branden. Binnen enkele uren was uit honderden camera's, verkeerscamera's, havencamera's, een enkele beveiligingscamera bij een supermarkt die niemand ooit had opgemerkt, een gezicht gestedilleerd.

En daarna een naam.

In de controlekamer zelf, waar niemand een naamplaatje droeg en de wanden waren bekleed met schermen die nooit tegelijk hetzelfde beeld toonden, wisselden twee analisten geen woord toen het resultaat verscheen. Er was geen reden tot verbazing. Het systeem deed precies waarvoor het was gebouwd, en de mensen die het bedienden waren daar al lang aan gewend geraakt, zozeer zelfs dat niemand van hen zich meer afvroeg wat er met de naam zou gebeuren zodra die eenmaal was doorgestuurd.

Dezelfde inloggegevens die naar Schiermonnikoog hadden gewezen, bleken bij een tweede controle rechtstreeks naar Cameron Noras zelf te leiden. Niet naar een anonieme bron.

Naar een mens, met een naam, een adres, een cliëntenlijst en een moeder in Frankrijk.

Vanaf dat moment was het geen digitale kwestie meer. Het was een klopjacht, en klopjachten van dit kaliber kenden geen landsgrenzen, geen kantoortijden, geen procedures die eerst een handtekening vereisten voordat er actie werd ondernomen.

Cameron wist daar op dat moment nog niets van. Hij had de dagen na de overtocht doorgebracht in een kamer boven een café in Rotterdam, een smal vertrek met uitzicht op een binnenplaats vol fietsen, ervan overtuigd dat afstand en tijd hem de kans zouden geven om helder na te denken. Hij was, zoals hij zichzelf altijd had voorgehouden, een man die nooit overhaast handelde. Elk probleem was een systeem, en elk systeem had een zwakke plek: je hoefde alleen geduldig genoeg te zijn om die te vinden.

Dat geduld hield drie dagen stand. Drie dagen waarin hij zichzelf had wijsgemaakt dat de stilte om hem heen betekende dat de storm was gaan liggen, in plaats van dat hij simpelweg nog niet was gevonden.

Het bericht van Eva van Dijk kwam op een dinsdagmiddag, kort na twaalf, terwijl Cameron aan een tafeltje bij het raam zat met een kop koffie die inmiddels koud was geworden.

Cameron. Vreemde vraag, maar ken jij iemand bij de Internationale Veiligheidsdienst? Er waren vanmorgen twee mensen op de redactie die naar je vroegen. Ze wisten dat we samen op de boot hadden gezeten. Vroegen wie je bent, hoe ik je ken, en of je iets had gezegd over je werk. Het voelde niet als een routinecontrole. Bel me.

Cameron las het bericht drie keer, telkens in de hoop dat de woorden bij een volgende lezing iets onschuldigers zouden vormen. Ze deden dat niet. Hij legde zijn telefoon neer, pakte hem weer op, legde hem weer neer, alsof het toestel zelf iets van zijn onrust kon overnemen als hij het maar lang genoeg liet liggen.

Hij belde zijn moeder.

Ze woonde al acht jaar in een klein dorp in de Dordogne, in een huis met blauwe luiken dat ze had gekozen omdat het, in haar woorden, "te klein was voor problemen." Cameron had haar al twee weken niet gesproken, en toen ze opnam, klonk haar stem anders dan hij gewend was. Voorzichtiger. Alsof ze woorden koos voordat ze ze uitsprak.

"Cameron. Goddank."

"Mama, is alles goed?"

Er viel een stilte die langer duurde dan comfortabel was.

"Er zijn hier mensen geweest," zei ze uiteindelijk. "Gisteren. Ze zeiden dat ze van een Europese veiligheidsorganisatie waren, maar hun Frans was te goed voor toeristen en te slecht voor Fransen. Ze vroegen wanneer ik jou voor het laatst had gesproken. Of je het ooit over je werk had. Of je weleens dingen zei die je niet zou moeten weten."

Cameron voelde de vloer onder zich verschuiven, hoewel hij letterlijk stilzat.

"Wat heb je gezegd?"

"Dat je een goede zoon bent die te veel werkt," zei ze, met een poging tot luchtigheid die bij geen van beiden aansloeg.

"Cameron, wat heb je gedaan?"

"Niets," zei hij, en het was voor het eerst in zijn leven dat hij die zin uitsprak en er zelf niet in geloofde.

Hij beëindigde het gesprek met een belofte die hij niet zeker wist te kunnen waarmaken: dat hij haar zou bellen zodra hij meer wist, dat ze niemand anders iets zou vertellen, dat het waarschijnlijk allemaal een misverstand was. Zijn eigen stem klonk hem vreemd in de oren, te hoog, te snel, als die van een vreemde die zijn tekst probeerde te leren.

Hij had die middag een afspraak. De opdrachtgever voor het betalingssysteem, hetzelfde consortium waarvoor hij drie weken lang, laag voor laag, had gewerkt, had gevraagd om een tussentijdse rapportage, persoonlijk, op hun kantoor niet ver van de Erasmusbrug. Cameron was er met de trein naartoe gereisd en had op het station een fiets gehuurd, zoals hij wel vaker deed in een stad waar de auto meer een last dan een gemak was.

Hij reed richting de brug met een hoofd dat volledig gevuld was met twee telefoongesprekken die hij het liefst had willen terugdraaien, en het was ergens op de fietsbrug, met het water beneden hem en de contouren van de Kop van Zuid aan de overkant, dat de paniek, de echte, ongecontroleerde soort, hem volledig overnam.

Rotterdam was niet zijn stad. Hij kende de straten niet uit zijn hoofd, wist niet welke stegen ergens op uitkwamen, had hier geen netwerk van kennissen bij wie hij ongevraagd kon aankloppen. Dat besef, dat hij zich bevond in een omgeving die hem geen enkel voordeel bood terwijl zijn achtervolgers vermoedelijk over precies dat soort lokale kennis beschikten, maakte de paniek alleen maar groter.

Zijn telefoon. Als ze hem hadden kunnen traceren tot aan zijn moeders huis, tot aan Eva's redactie, dan was er maar één logische verklaring: zijn telefoon, of de simkaart erin, of

iets in de software die hij zelf al jaren gebruikte, verried precies waar hij was, elk moment van elke dag.

Hij stopte midden op de brug, negeerde de fietsers die geïrriteerd om hem heen zwenkten, en keek naar het toestel in zijn hand alsof het plotseling in iets giftigs was veranderd.

Toen, zonder verder na te denken over de consequenties, gooide hij zijn telefoon over de reling.

Hij zag het toestel een paar keer tollen in de lucht voordat het geluidloos in de Nieuwe Maas verdween, en voor een moment voelde hij iets dat verdacht veel op opluchting leek. Die opluchting duurde tot hij zich realiseerde dat hij nu, in een vreemde stad, op weg naar een afspraak die hij met geen mogelijkheid meer kon afzeggen, geen enkele manier had om iemand te bereiken.

Hij bleef nog een moment op de brug staan, terwijl fietsers om hem heen zwenkten en ergens achter hem een toerist hardop klaagde over het tempo van de wandelaars voor hem, en probeerde te bedenken wanneer precies zijn leven was veranderd van iets voorspelbaars in iets waarin hij op een openbare brug zijn eigen telefoon in de rivier gooide. Er was geen duidelijk omslagpunt te vinden, alleen een reeks kleine beslissingen die, achteraf bezien, allemaal onvermijdelijk hadden geleken.

Hij liet de gehuurde fiets staan bij het eerste rek dat hij tegenkwam en liep de rest van de weg, zijn blik voortdurend schietend tussen voetgangers, geparkeerde auto's en de ramen van gebouwen.

Hij nam een omweg door een winkelcentrum, niet omdat hij iets nodig had, maar omdat de gedachte om zich tussen mensen te bevinden die zich van niets bewust waren, hem op dat moment meer veiligheid leek te bieden dan enige

lege straat. Hij bleef even staan bij een etalage vol koffiezet-apparaten, zijn eigen spiegelbeeld vervormd in het glas, en probeerde zichzelf ervan te overtuigen dat hij eruitzag als iedere andere man die aan het winkelen was.

De eerste telefoonwinkel die hij vond, een klein zaakje met een uitstalling van goedkope hoesjes in de etalage, verkocht hem een prepaid toestel zonder vragen te stellen, contant afgerekend, geen contract, geen naam op papier.

Toen hij terugliep naar de Erasmusbrug, waar hij zijn fiets had laten staan en waar een deel van hem gewoon terug wilde naar het normale, zag hij ze voordat hij zich kon afvragen of hij ze wel moest zien.

Drie mannen in donkere pakken, te goed gesneden voor gewone kantoorbanen, stonden verspreid langs de brug op een manier die te doelbewust was om toeval te zijn. Ze droegen oortjes, de subtiele soort die je alleen opmerkt als je er specifiek naar zoekt, en spraken niet met elkaar maar leken, op afstand, wel met elkaar te communiceren.

Beneden, in het water waar hij nog geen twintig minuten eerder zijn telefoon in had gegooid, dreven twee duikersboten, met mensen in zwarte pakken die zich net lieten zakken in de rivier.

Cameron bleef op veilige afstand staan, half verscholen achter een kiosk, en keek toe hoe een van de mannen in pak iets zei tegen zijn oortje terwijl hij naar het water wees. De geur van gebakken vis uit de kiosk vermengde zich met de vage dieselwalm van de rivier, een combinatie die hij nog jaren later, beseftte hij zelfs op dat moment al, met dit exacte ogenblik zou associëren.

Hij begreep het op dat moment met een helderheid die geen ruimte liet voor twijfel.

Dit was geen routineonderzoek naar een verdachte tikfout. Wat er ook op Schiermonnikoog was gebeurd, het had partijen wakker gemaakt die bereid waren duikers te sturen naar een rivier voor een telefoon die op dat moment allang stroomafwaarts moest zijn weggezakt, alleen om zeker te weten dat er niets aan het toeval werd overgelaten.

Hij dacht aan alle mogelijke verklaringen die een gewoon mens in zijn plaats zou hebben overwogen: een verwisseling, een overijverige beveiligingsdienst die een verkeerd signaal had opgepikt, en verwierp ze stuk voor stuk met dezelfde precisie waarmee hij ooit, in een ander leven, de zwakke plekken in andermans systemen had blootgelegd. Er was geen onschuldige verklaring die paste bij duikers in de Nieuwe Maas, drie dagen nadat hij één verkeerde letter had getypt op een eiland driehonderd kilometer verderop. Cameron draaide zich om, zonder haast, met de stijve, opzettelijke tred van iemand die weet dat rennen de aandacht trekt die stilte juist wist te vermijden, en liep de brug af in de richting waar hij vandaan was gekomen.

Hij had geen idee waar hij nu naartoe moest. Hij wist alleen, met een zekerheid die dieper zat dan angst, dat het leven dat hij drie dagen geleden nog had gehad, het leven van rapporten opleveren, van geduldig zoeken naar zwakke plekken in andermans systemen, van een moeder die haar dagen sleet in een huis met blauwe luiken, niet meer bestond. Ergens ter hoogte van het Centraal Station bleef hij even staan om zijn eigen ademhaling onder controle te krijgen, zijn handen plat tegen een muur gedrukt alsof hij de stad zelf nodig had om overeind te blijven. Reizigers liepen langs hem heen zonder ook maar een blik in zijn richting te werpen, gehaast, doelgericht, volledig onwetend van het feit

dat er op dat exacte moment, geen kilometer verderop, mensen door een rivier doken op zoek naar een telefoon die hij daar zelf in had gegooit.

Vanaf dat moment wist Cameron Noras dat het menens was.

De stad om hem heen ging onverstoord door met haar eigen leven, trams die stopten en optrokken, mensen die haastig naar huis liepen voor de regen, volstrekt onwetend van de man die tussen hen door liep met een geheim dat de fundamenteën van hun bestaan zou doen wankelen.

HOOFDSTUK 4: De Noordzee

Cameron liep bijna een uur zonder duidelijke bestemming door de straten rond het Wilhelminaplein voordat hij zichzelf dwong stil te staan en na te denken in plaats van alleen te bewegen. Bewegen voelde veilig. Nadenken voelde gevaarlijk, omdat nadenken betekende dat hij moest toegeven hoeveel hij niet wist.

Hij vond uiteindelijk een bankje bij de rivier, met uitzicht op dezelfde Erasmusbrug waar hij een uur eerder nog had toegekeken hoe duikers zijn telefoon zochten, en ging zitten met de kraag van zijn jas omhoog en zijn hoofd zo veel mogelijk verborgen. Vanaf deze afstand zag de brug er onschuldig uit, gewoon een verlicht silhouet tegen de avondlucht, alsof er nooit iets was gebeurd.

Er was maar één persoon die hij op dit moment kon bellen zonder het gevoel te hebben dat hij iemand anders in gevaar bracht. Of dat dacht hij, tot het tegendeel bleek.

Sander de Groot was de vriend van wie hij het huisje op Schiermonnikoog had gehuurd. Ze kenden elkaar sinds een cybersecurityconferentie in Amsterdam, jaren geleden, en waren sindsdien het soort vrienden gebleven dat elkaar hooguit twee keer per jaar sprak maar zich bij een telefoontje altijd meteen weer vertrouwd voelde. Cameron belde hem vanaf de nieuwe prepaid en hoorde aan de stilte na "met Sander" dat er iets mis was nog voordat hij zelf iets had gezegd.

Hij herinnerde zich hoe Sander hem het huisje ooit had aangeboden, achteloos, tijdens een verjaardagsfeestje, met de woorden dat hij het toch nooit zelf gebruikte en dat Cameron er gerust een weekje kon zitten werken als hij ergens

rust nodig had. Een gunst tussen vrienden, niets meer. Nu voelde diezelfde gunst als een stroomdraad die hij per ongeluk had doorgeknipt, met Sander als onbedoelde stroomafnemer aan de andere kant.

"Cameron?" Sanders stem klonk gespannen. "Ben jij dat?"

"Ja. Sander, ik moet weten..."

"Er zijn hier mensen geweest," onderbrak Sander hem, zachter nu, alsof hij bang was dat iemand meeluisterde. "Gisteren. Ze wisten dat het huisje van mij is. Ze wisten dat jij het had gehuurd. Ze vroegen hoe lang we elkaar al kennen, wat voor werk je doet, of ik weet waar je nu bent."

"Wat heb je gezegd?"

"De waarheid, want ik wist niet dat ik iets anders had moeten zeggen. Wie zijn die mensen, Cameron? Ze lieten geen kaartje achter. Alleen een nummer om te bellen mocht ik nog iets te binnen schieten."

Cameron sloot zijn ogen. Het patroon was nu onmiskenbaar: zijn moeder, Eva's kantoor, en nu Sander, stuk voor stuk mensen die hem kenden, in verschillende landen, allemaal binnen amper vier dagen. Geen enkele nationale opsporingsdienst werkte met die snelheid, die reikwijdte, over grenzen heen zonder zichtbare papierwinkel.

"Sander, luister. Als ze nog een keer langskomen, zeg dan niets meer. Ik leg het je uit zodra ik kan."

"En als ze dat niet accepteren? Cameron, dit zijn geen mensen die genoeg nemen met 'ik weet het niet.' Dat zag ik aan hun gezichten."

Cameron voelde een steek van schuldgevoel die zich vermengde met zijn eigen angst. Hij had Sander in dit alles betrokken zonder dat de man er ook maar iets van had geweten, simpelweg door zijn naam te noemen als verhuurder

op een huurcontract dat hij nooit meer dan een formaliteit had geacht.

"Cameron, wat heb je in godsnaam gedaan?"

"Dat weet ik zelf nog niet precies," zei Cameron, en het was de eerlijkste zin die hij die dag had uitgesproken.

Hij verbrak de verbinding voordat Sander nog meer vragen kon stellen waarop hij geen antwoord had, en stond een moment lang midden op de stoep, het toestel nog in zijn hand, terwijl voetgangers om hem heen liepen alsof de wereld van vandaag nog dezelfde was als die van gisteren. Voor hen was dat ook zo. Voor Cameron niet meer.

Hij besepte dat hij, om ook maar enigszins zicht te krijgen op de omvang van wat er speelde, zou moeten uitzoeken wat er precies over hem geregistreerd stond, en dat betekende risico's nemen die hij een week eerder nooit had overwogen. In een internetcafé, van het soort dat vooral toeristen zonder roaming bediende, logde hij in op een anoniem netwerk met tools die hij zelf jaren geleden had geschreven voor precies dit soort verificatie: een gelaagde reeks proxyservers, geen enkele in hetzelfde land, geen spoor dat op een normale manier te herleiden zou zijn tot het cafeetje waarin hij zat.

Wat hij vond, maakte iedere resterende twijfel overbodig.

Zijn naam stond op een internationale signaleringslijst, gekoppeld aan een omschrijving die zo vaag was dat die overal en nergens op sloeg: verdacht van ongeautoriseerde toegang tot kritieke infrastructuur, internationaal, hoog risico, maar specifiek genoeg om, zag hij met een misselijkmakend gevoel, elke grenscontrole in de Europese Unie, het Verenigd Koninkrijk en een handvol andere landen automatisch te laten reageren zodra zijn paspoort werd gescand.

Vliegen was geen optie meer. De trein evenmin: de Eurostar-terminals werkten met dezelfde geautomatiseerde paspoortcontrole die hem binnen seconden zou identificeren. Zelfs de veerdiensten naar Engeland, die hij ooit had overwogen als discreet alternatief, bleken inmiddels gekoppeld aan hetzelfde Schengen-brede signaleringssysteem.

Elke reguliere route naar buiten was dus, in de meest letterlijke zin, gesloten.

Cameron dacht koortsachtig na over wie hij nog kende die niet in enig officieel document met zijn naam in verband kon worden gebracht, en kwam uiteindelijk uit bij een naam die hij in geen jaren had gebruikt: een kennis uit zijn studietijd die inmiddels als schipper werkzaam was tussen kleine havens langs de Noordzeekust, iemand die weleens, tegen betaling en zonder al te veel vragen, mensen en goederen vervoerde op momenten dat de reguliere douane liever niet keek.

Het kostte hem twee dagen, verspreid over drie verschillende prepaid-telefoons en een reeks berichten die hij zo vaag mogelijk probeerde te houden, om een afspraak te regelen. Een kleine vissersboot, vertrekkend vanuit een haven waar niemand zijn naam zou vragen, met bestemming een gehucht aan de Engelse oostkust waar dezelfde discretie gold.

Die twee dagen bracht hij door in een reeks goedkope hostels, telkens onder een andere, verzonden naam, telkens contant betalend, terwijl hij zichzelf dwong normaal over te komen tegenover receptionisten die hem hooguit een paar seconden aandacht gaven. Hij sliep nauwelijks, en wanneer hij wel sliep, droomde hij van grijze vensters die zich op zijn netvlies leken te hebben gebrand.

Toen hij, in het donker, aan boord stapte met niets meer dan de kleren die hij droeg, zijn externe harde schijf tegen zijn borst gedrukt in een waterdichte tas, en de kustlijn van Nederland langzaam oploste in de nevel achter hem, besepte Cameron dat hij zojuist, voor het eerst in zijn leven, officieel een voortvluchtige was geworden. Niet omdat hij iets verkeerd had gedaan, maar omdat hij, met één verkeerd getypte letter, iets had gezien dat nooit voor menselijke ogen bedoeld was geweest.

Ergens halverwege de overtocht, terwijl de kotter gestaag door een zwarte, ongewoon kalme zee ploegde, besepte hij dat stilzitten zonder iets te doen erger was dan wat hij ook maar zou kunnen ontdekken.

Jaren geleden, tijdens een periode waarin hij zich meer bezighield met zijn eigen digitale kwetsbaarheid dan met die van zijn klanten, had Cameron een eigen toegangspoort gebouwd tot zijn socialmedia-accounts. Geen normale backdoor, niet het soort dat een aanvaller zou gebruiken om binnen te dringen, maar het omgekeerde: een lusverbinding, verborgen in de authenticatielaag van zijn eigen Instagram- en Telegramaccounts, die hem in staat stelde te zien wie er op welk moment vanaf welke locatie op zijn accounts had ingelogd, zelfs als die sessies zich, voor de platforms zelf, keurig verborgen hielden achter versleutelde verbindingen en gespoofte apparaat-ID's.

Hij had het ooit gebouwd uit pure nieuwsgierigheid, een technisch huisdierproject waar hij nooit meer dan een handvol keer gebruik van had gemaakt. Vanavond, met de motor van de kotter dreunend onder zijn voeten, opende hij de verborgen laag voor het eerst met iets dat op wanhoop leek in plaats van nieuwsgierigheid.